

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 263/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **GEODIS TRANS SLOVAKIA s.r.o.**, Bratislavská 15, Nitra, zastúpenej **JÁNSKÝ & PARTNERS s. r. o.**, advokátska kancelária, Štúrova 1408/13, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/211/2022 z 25. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) označeným uznesením všeobecného súdu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a uplatňuje si náhradu trov právneho zastúpenia.
2. Z ústavnej sťažnosti a predložených dôkazov vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľka je sporovou stranou v procesnom postavení žalovanej v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5Cpr/7/2017 o zaplatenie náhrady mzdy s príslušenstvom. Žalobcovi ako vodičovi kamiónu zamestnanému u sťažovateľky sa stal 14. septembra 2015 na pracovnej ceste vo Francúzsku pracovný úraz, pri ktorom utrpel zlomeniny driekových stavcov, pričom zranenie zanechalo trvalé následky, v dôsledku ktorého bol dlhodobo (do 18. septembra 2016) práceneschopný. Žalobca zaslal sťažovateľke lekársky posudok z 21. septembra 2016 vypracovaný chirurgom MUDr. M. Valúchom s požiadavkou o preradenie na inú prácu podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce a dodatok k lekárskeho posudku z 31. októbra 2016, z ktorého vyplýval záver, že žalobca dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu vodiča medzinárodnej kamiónovej dopravy z dôvodu pracovného úrazu. Podľa sťažovateľky predložená listina nespĺňala náležitosti požadované príslušnými právnymi predpismi a nevznikla jej tak povinnosť preradiť žalovaného na inú prácu. Sťažovateľka vykázala žalobcovi

neospravedlненú absenciu za november a december 2016, v súvislosti s čím sa žalobca podanou žalobou domáhal vyplatenia náhrady mzdy za uvedené obdobie.

4. Okresný súd rozsudkom z 12. februára 2018 žalobu zamietol. Žalobca podal proti tomuto rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 8CoPr/3/2018 z 5. marca 2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Po vrátení veci, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, okresný súd rozhodol v poradi druhým rozsudkom z 12. októbra 2020 tak, že sťažovateľke uložil zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy 905,74 eur s príslušenstvom a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

6. Proti rozsudku okresného súdu z 12. októbra 2020 podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd rozsudkom z 21. apríla 2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

7. Sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu z 21. apríla 2022 dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a neskôr v doplnení dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky namietaným uznesením z 25. septembra 2024 rozhodol tak, že dovolanie odmietol.

8. Najvyšší súd v namietanom uznesení k dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že dosiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom, ako aj súdom prvej inštancie. Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižšej inštancie nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Poukázal na to, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že lekárske posudky z 21. septembra 2016 obsahovali jednoznačný záver lekára, že zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav dlhodobo stratil spôsobilosť naďalej vykonávať doterajšiu prácu, čo bolo nevyhnutným predpokladom pre povinnosť zamestnávateľa preradiť zamestnanca na inú prácu (žalobca dlhodobo stratil spôsobilosť naďalej vykonávať doterajšiu prácu vodiča medzinárodnej kamiónovej dopravy, konkrétne vykonávať nakládku a vykládku tovaru, servis, čistenie a údržbu vozidla, z dôvodu pracovného úrazu zo 14. septembra 2015, keď utrpel zranenie zlomeniny driekových stavcov a jeho zdravotný stav zanechal trvalé následky, pre ktoré nie je schopný vykonávať doterajšiu prácu). V lekárskom posudku preto bol vyslovený konkrétny skutkový záver týkajúci sa nespôsobilosti žalobcu vykonávať doterajšiu prácu. Z lekárskeho posudku z 21. septembra 2016 vyplývala príčinná súvislosť medzi stratou spôsobilosti žalobcu vykonávať konkrétny druh dohodnutej práce opisom jednotlivých pracovných činností a charakterom zranenia spôsobeného úrazom 14. septembra 2015.

9. Najvyšší súd konštatoval, že pojem „ošetrojúci lekár“ súdy nižšej inštancie interpretovali poukazom na ustanovenie § 16 ods. 2 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), podľa ktorého lekárske posudky vydáva poskytovateľ a posudzovanie vykonáva poskytovateľom určený lekár, ako i ustanovenie § 2 ods. 4 zákona č. 576/2004 Z. z., podľa ktorého ošetroujúcim zdravotníckym pracovníkom je zdravotnícky pracovník určený poskytovateľom zdravotnej starostlivosti na poskytovanie zdravotnej starostlivosti osobe. Súdy nižšej inštancie vychádzali tiež z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/150/2005 a vyslovili právny záver, že posudzovanie zdravotnej spôsobilosti na prácu na účely pracovnoprávných vzťahov vykonáva a posudok o zdravotnej spôsobilosti vydáva

ošetrojúci lekár zamestnanca, pričom ním môže byť všeobecný lekár, ale i lekár špecialista. Lekársky posudok z 21. septembra 2016 vyhotovený MUDr. M. Valúchom, lekárom špecialistom z odboru chirurgie, bol preto vydaný oprávneným subjektom. Najvyšší súd nezistil vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP a dovolanie v tejto časti odmietol ako procesne neprípustné.

10. Vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že podľa sťažovateľky bolo potrebné vyriešiť zásadnú právnu otázku spočívajúcu v tom, aký právny predpis je potrebné aplikovať na účely definovania pojmu lekársky posudok pre pracovnoprávne účely podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Najvyšší súd poukázal na to, že táto právna otázka bola posúdená už v rozsudku odvolacieho súdu. Uviedol, že z ustanovenia § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce nevyplývajú obsahové a formálne náležitosti lekárskeho posudku, právna úprava lekárskeho posudku je obsiahnutá v ustanovení § 16 zákona č. 576/2004 Z. z., ako aj v ustanovení § 30f prílohy č. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“). Lekársky posudok z 21. septembra 2016 z hľadiska svojho obsahu mal jednoznačný záver, podľa ktorého žalobca vzhľadom na svoj zdravotný stav dlhodobo stratil spôsobilosť naďalej vykonávať doterajšiu prácu, nešlo o lekársku správu ani všeobecné odporúčajúce konštatovanie lekára o nevhodnosti práce, s odporúčaním zväziť preradenie zamestnanca na inú prácu. Zdravotný stav žalobcu bol preto podľa záveru odvolacieho súdu objektívne zistený a konkrétne vyjadrený v lekárskom posudku vyhotovenom podľa všeobecnej právnej úpravy podľa § 16 zákona č. 576/2004 Z. z., čo bolo nevyhnutným predpokladom pre povinnosť zamestnávateľa preradiť zamestnanca na inú prácu. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, uviedol, že súd nevyhlásil na účely preradenia na inú prácu podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce použitie ako relevantného podkladu ani lekársky posudok vyhotovený podľa § 30f ods. 1 až 3 prílohy č. 3c zákona č. 355/2007 Z. z.

11. Sťažovateľka v dovolaní podľa najvyššieho súdu neuviedla, v čom spočíva nesprávnosť uvedeného právneho posúdenia odvolacím súdom založeného na aplikácii ustanovenia § 16 zákona č. 576/2004 Z. z. ako všeobecnej právnej úpravy lekárskeho posudku, a zdôraznil, že odvolací súd nezaložil svoj právny záver na konkurencii uvedených dvoch právnych noriem, neopomenul aplikáciu právneho predpisu č. 355/2007 Z. z. V dôsledku uvedeného najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľkou vymedzená právna otázka nepredstavuje právnu otázku, od vyriešenia ktorej by záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, a absentuje uvedenie, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia odvolacím súdom, preto nebol v tejto časti naplnený predpoklad prípustnosti dovolania a dovolanie nemalo zákonom vyžadované náležitosti.

II.

Argumentácia sťažovateľky

12. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka tvrdí, že v rozpore s posúdením najvyššieho súdu jasne a určito nastolila právnu otázku týkajúcu sa toho, ktorý z právnych predpisov z dôvodu absencie legálnej definície pojmu „lekársky posudok pre pracovnoprávne účely“ v Zákonníku práce je nutné aplikovať pri posudzovaní lekárskeho posudku na pracovnoprávne účely, respektíve náležitosti (formálne, ale i obsahové), ktorého z uvedených predpisov je nutné vyžadovať.

13. V prípade, ak by sa vyžadovali náležitosti určené zákonom č. 355/2007 Z. z., potom ani jedna zo žalobcom predložených listín tieto náležitosti nespĺňa a nemôže byť lekárske posudkom, a teda sťažovateľke by nevznikla ako zamestnávateľovi povinnosť podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce a absencie žalobcu ako zamestnanca v práci by bolo možné vyhodnotiť ako absencie neospravedlnené, ako porušenie pracovnej disciplíny v intenzite umožňujúcej okamžité skončenie pracovného pomeru.

14. Nesprávnosť právneho posúdenia súdmi nižších inštancií spočívala podľa sťažovateľky v tom, že uprednostnili aplikáciu zákona č. 576/2004 Z. z. a opomenuli aplikáciu zákona č. 355/2007 Z. z. v tom význame, že podľa ich názoru postačuje posudzovať formálne a obsahové náležitosti listín predkladaných ako lekárske posudky pre pracovnoprávne účely len cez optiku zákona č. 576/2004 Z. z., hoci však tento zákon *de facto* žiadne obsahové a formálne náležitosti neurčuje.

15. Rovnako tak nesprávny bol záver súdov k námietke sťažovateľky, že súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s námietkou týkajúcou sa osoby oprávnenej vyhotovovať žalobcom predkladané listiny, keď sťažovateľka v priebehu konania pred súdom prvej inštancie poukázala na rozdielnosť osoby, ktorá mala byť ošetrovateľom a ktorá vydala listiny predložené žalobcom v spore, pričom súd prvej inštancie sa ani len nezmenil o tejto parciálnej námietke sťažovateľky, a napriek tomu odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za dostatočne odôvodnené, pričom záver potvrdil aj dovolací súd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

17. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu, ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najstálejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012, III. ÚS 209/2021).

18. Podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce zamestnávateľ je povinný preradiť zamestnanca na inú prácu, ak zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav podľa lekárskeho posudku dlhodobo stratil spôsobilosť naďalej vykonávať doterajšiu prácu alebo ak ju nesmie vykonávať pre chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou, alebo ak na pracovisku dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu určenú rozhodnutím príslušného orgánu verejného zdravotníctva.

19. Podľa § 16 ods. 1 písm. a) zákona č. 576/2004 Z. z. lekárskeho posudok na účely tohto zákona je výsledok posúdenia zdravotnej spôsobilosti na prácu. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia lekárskeho posudok vydáva poskytovateľ a posudzovanie podľa odseku 1 vykonáva poskytovateľom určený lekár.

20. Podľa § 30e zákona č. 355/2007 Z. z. posudzovanie zdravotnej spôsobilosti na prácu sa vykonáva na základe hodnotenia zdravotného rizika z expozície faktorom práce a pracovného prostredia a výsledkov lekárskej preventívnej prehliadky vo vzťahu k práci u zamestnanca, ktorý vykonáva prácu zaradenú do tretej kategórie alebo štvrtej kategórie; pri opakovanom výskyte choroby z povolania u rovnakej profesie na tom istom pracovisku; ktorého zdravotnú spôsobilosť na prácu vyžaduje osobitný predpis; ktorý vykonáva prácu zaradenú do druhej kategórie, tretej kategórie alebo štvrtej kategórie, ak túto prácu nevykonával viac ako šesť mesiacov zo zdravotných dôvodov; ktorý vykonáva prácu zaradenú do druhej kategórie pri expozícii karcinogénnym faktorom, mutagénnym faktorom alebo reprodukčne toxickým faktorom.

21. Podľa § 30f prvej vety zákona č. 355/2007 Z. z. lekár, ktorý posudzuje zdravotnú spôsobilosť na prácu, zaznamená výsledky vyšetrení lekárskej preventívnej prehliadky vo vzťahu k práci do svojej zdravotnej dokumentácie a vypracuje lekárskeho posudok o zdravotnej spôsobilosti na prácu. Ustanovenie § 30f ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. upravuje konkrétne náležitosti lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti na prácu.

22. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu, sťažovateľke bola daná odpoveď na jej zásadné argumenty predložené v ústavnej sťažnosti, pokiaľ ide o nedostatky vymedzenia právnej otázky v dovolaní a aplikovanie rozhodného právneho predpisu pri posudzovaní a hodnotení dôkazu, ktorým bol lekárskeho posudok o zdravotnej spôsobilosti žalobcu na prácu, ako aj pokiaľ ide o subjekt, ktorý posudok vydal, jeho postavenie ako oprávnenej osoby, ošetrojúceho lekára špecialistu.

23. Po preskúmaní jednotlivých rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy konzistentne vysvetľovali sťažovateľke dôvody, pre ktoré považujú za adekvátne a dostatočné aplikovanie ustanovenia § 16 zákona č. 576/2004 Z. z. na posudzovanie predloženého lekárskeho posudku o zdravotnom stave žalobcu. Z odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že vysvetlili dôvody kvalifikovanosti predloženého lekárskeho posudku, zdôrazňujúc jeho obsah, ktorý podľa ich záverov materiálne spĺňal zákonné požiadavky kladené na lekárskeho posudok pre pracovnoprávne účely podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Z hľadiska hodnotenia predmetného dôkazu vychádzali zo skutočnosti, že predložený lekárskeho posudok obsahuje konkrétne a jednoznačné závery týkajúce sa posúdenia zdravotného stavu osoby žalobcu a výsledok, ktorým je konštatovanie dlhodobej straty spôsobilosti zamestnanca vykonávať doterajšiu prácu. Zdôraznili, že z hľadiska obsahu tohto dôkazu nešlo o lekársku správu či všeobecné odporúčacie konštatovanie lekára, ale o objektívne zistený a konkrétne vyjadrený zdravotný stav zamestnanca s dôsledkami tam uvedenými.

24. Z dôvodovej správy k zákonu č. 355/2007 Z. z. vyplýva, že cieľom tejto právnej úpravy bolo efektívnejšie ovplyvnenie tvorby a ochrany zdravých životných podmienok a zdravých pracovných podmienok, čoho výsledkom by mala byť efektívnejšia primárna prevencia a pozitívny rozvoj verejného zdravia. Zákon č. 355/2007 Z. z. upravuje oblasti ako organizácia a výkon verejného zdravotníctva, vykonávanie prevencie ochorení a iných porúch zdravia, zriaďovanie a činnosť komisií na preskúšanie odbornej spôsobilosti, požiadavky na odbornú spôsobilosť a vydávanie osvedčení o odbornej spôsobilosti, požiadavky na zdravé životné podmienky a zdravé pracovné podmienky, opatrenia orgánov štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia, povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a podobne.

25. Zákon č. 355/2007 Z. z. v ustanoveniach § 30 a nasl. upravuje povinnosti zamestnávateľa na úseku ochrany zdravia pri práci vrátane povinnosti zabezpečiť pre zamestnancov posudzovanie zdravotnej spôsobilosti na prácu podľa § 30e tohto zákona, povinnosti po zákonom ustanovenú dobu uschovávať lekárske posudky o zdravotnej spôsobilosti na prácu vyhotovené podľa § 30f zákona. Lekár hodnotí zdravotné riziko z expozície faktorom práce a pracovného prostredia a výsledkov lekárskej preventívnej prehliadky vo vzťahu k práci u zamestnancov v zákonom stanovených prípadoch, najmä zamestnancov, ktorí vykonávajú prácu zaradenú do určitej vymedzenej kategórie, posudzuje zdravotnú spôsobilosť na prácu, zaznamenáva výsledky vyšetrení lekárskej preventívnej prehliadky vo vzťahu k práci do svojej zdravotnej dokumentácie a vypracuje lekársky posudok o zdravotnej spôsobilosti na prácu, ktorý odovzdá zamestnávateľovi, pričom zamestnanec dostane až kópiu posudku. Podľa odvolacieho súdu (str. 4 rozsudku odvolacieho súdu) nebol zákonný dôvod posudzovať predmetný lekársky posudok podľa ustanovenia § 30f zákona č. 355/2007 Z. z. a ústavný súd dodáva, že charakter, účel, ako aj náležitosti tu uvedeného lekárskeho posudku majú odlišnú úpravu od všeobecnej úpravy lekárskeho posudku v zákone č. 576/2004 Z. z.

26. Najvyšší súd sa zaoberal predmetom sťažovateľkou predloženej právnej otázky, keď poukázal na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, a vysvetlil, že nešlo o konkurenciu dvoch zákonov upravujúcich lekárske posudky, ale v danom prípade vzhľadom na obsah predloženého dôkazu a jeho závery týkajúce sa zdravotného stavu konkrétneho zamestnanca tento materiálne vyhodnotili ako v súlade s právnou úpravou lekárskeho posudku definovanou v zákone č. 576/2004 Z. z., ktorú považovali pre dané pracovnoprávne účely za plne akceptovateľnú. To však nevyklučuje, ako uviedli aj všeobecné súdy, možnosť predložiť aj iný lekársky posudok vyhotovený podľa zákona č. 355/2007 Z. z.

27. Záver všeobecných súdov v predmetnej veci o tom, že lekársnym posudkom o zdravotnom stave zamestnanca, ktorý tento predkladá zamestnávateľovi na účel preukázania existencie dôvodu na preradenie na inú prácu podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, je aj posudok spĺňajúci štandardy všeobecnej právnej úpravy lekárskeho posudkov § 16 zákona č. 576/2004 Z. z., je ústavne akceptovateľný. Zákonník práce nevyžaduje, aby sa na účely postupu podľa § 55 aplikovali výlučne ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z.

28. Všeobecné súdy sa vysporiadali aj s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa tvrdenia, že lekár špecialista, ktorý vydal lekársky posudok, nie je ošetrovateľom žalobcu, vzhľadom na to, že z inej lekárskej správy vydananej Sociálnou poisťovňou z 28. júna 2016 vyplýva, že ošetrovateľom

lekárom žalobcu je MUDr. Tomáš Kolónyi. V tomto smere súdy poukázali na relevantnú právnu úpravu § 2 ods. 4 v spojení s § 7 zákona č. 576/2004 Z. z. a konštatovali, že ošetrojúci zdravotnícky pracovník je zdravotnícky pracovník určený poskytovateľom zdravotnej starostlivosti na poskytovanie zdravotnej starostlivosti osobe, pričom ošetrojúcim lekárom môže byť tak všeobecný lekár, ako aj lekár špecialista, ako to bolo v prípade žalobcu.

29. Najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky v podanom dovolaní, vysvetlil dôvody neprípustnosti a nesplnenia náležitostí dovolania, pokiaľ ide namietané vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, dospel ústavný súd k záveru, že vo veci sťažovateľky najvyšší súd aplikoval platné a účinné relevantné právne normy v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou a ich aplikáciu odôvodnil zrozumiteľne a dostatočne, teda ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že právne závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazujú znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam.

30. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu